

JUPITER 7

SPACE OPERA

rozhovor:

David Gerrold

POVIEDKY

Nina Horvath

Jana Rečková

Hanuš Seiner

Lenka Štiblaríková

Marek Slabej

Tomáš Knapko

Zdeno Ash Mikláš

Anton Stiffel

ROZHOVOR

Peter Pavelko

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike

Číslo 7

ISSN 1339-3960

<http://jupiter.rogerbooks.eu/>

<http://www.facebook.com/Rogerbooks.eu>

Obálka: Peter Kiselkov

Šéfredaktor: Martin Králik

Redaktori:

Slovenské poviedky: Bohumil “Hromovlad” a Zuzana Stožická

Výtvarná redaktorka: Zuzana “Kiri” Droppová

Jazyková korektúra: Petra Kelčíková

Dizajn a web: Bea Tomash

EPUB a MOBI verzia: Matúš “Radeon” Nerád

Vychádza dva až štyrikrát ročne

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: jún 2014

Úvodník	4
ROZHOVOR	
Martin Králik – David Gerrold: Klávesnica je výzva	6
POVIEDKA	
Nina Horvath – Vôňorgan	11
POVIEDKA	
Jana Rečková – Myslím jen na to jedno	31
POVIEDKA	
Hanuš Seiner – Centrální kód	37
POVIEDKA	
Marek Slabej – Prach a Mungo	54
POVIEDKA	
Lenona Štiblaríková – Snoví bojovníci	67
POVIEDKA	
Anton Stiffel – Cesta do hlbín UI mysle	82
POVIEDKA	
Tomáš Knapko – Lodivod – 1. časť	94
POVIEDKA (WORKSHOP)	
Zdeno Mikláš – Trhová cena Liberty	128
Workshop – vyjadrenia	147
GALÉRIA	
Pavol Martinický	150
PREČÍTAJTE SI	
Martin Králik – Elektronická knižnica	152
PREČÍTAJTE SI	
Miloš Ferko – Aký pekný sen	154
PREČÍTAJTE SI	
Hana Vrbovská – Soulless	159
FANDOMAS	
Martin Králik – Peter Pavelko: U nás býval klubový život silnejší	161
FANDOMAS	
Miroslava Klemková – Prednášanie na conoch (5.)	166

Martin Králik

Milí čitatelia!

Určite ste si všimli, ako málo je na Slovensku čistej science fiction, najmä klasického vesmírneho dobrodružstva, zvaného space opera. Ešte vo Fantázii sme sa ho snažili na Slovensku rozvinúť, či už publikovaním poviedok, vtedy asi najlepšieho nášho autora tohto subžánra Antona Stiffela, alebo aj vyhlásením "mart'anskej" poviedky za tisícku, ktorá bola neskôr základom pre samostatné číslo Fantázie na tému červenej planéty. Bohužiaľ, knižne sa žáner presadiť nepodarilo ani na úrovni, na akej začala vychádzať slovenská fantasy. A tak prvý skutočný slovenský sci-fi román vyšiel až Jane Plauchovej v roku 2012.

Jupiter chce byť ďalším železkom v ohni. Tak ako pri steampunkových číslach, aj teraz vám chceme priniest dávku poviedok, akú od našich autorov nečakáte.

Samozrejme, neprinášame vám len ich. V oblasti zahraničných poviedok sa po amerických, anglických a poľských autoroch pozeráme do nemeckojazyčných oblastí. Rakúšanka Nina Horvath je jednou z mála zahraničných fanúšikov, ktorí pravidelne chodia na naše cony. A nielenže na ne chodí, ale aj o nich píše veľmi pozitívne reportáže. Keď som sa dozvedel, že Nina aj píše, umiestňuje sa v súťažiach a vydala zbierku poviedok, nebolo ďaleko k dohode o publikovaní titulného textu v Jupiteri.

Táto poviedka zvíťazila v roku 2012 v Deutscher Phantastik Preis a skončila tretia v Deutscher Science Fiction Preis.

Ako je to už u nás zvykom, nechýbajú české poviedky. Janu Rečkovú predstavovať netreba. Táto klasička českej sci-fi posledných desaťročí a víťazka viacerých cien má v poslednom čase veľké zdravotné problémy a nás preto teší, že sme jej aj vám mohli urobiť radosť jej novou poviedkou. Hanuš Seiner je jedna z najnovších nádejí českej tvrdej sci-fi, minuloročné víťazstvo v Cene Karla Čapka to iba potvrdzuje. Prinášame od neho poviedku, ktorá v roku 2010 zvíťazila v súťaži „O stříbřitělesklý

halmochron“. Oficiálne však nevyšla, čítať ju mohli len účastníci súťaže v inak nedostupnom tlačennom zborníku.

Vítazi súťaží sa nevyhli ani sekcii slovenských poviedok. Lenona Štiblariková čerstvo vyhrala absolútneho Mloka v Cene Karla Čapka (čo sa doteraz zo Slovenska podarilo len Alexandre Pavelkovej) a má túto poviedku nominovanú na Cenu Akadémie science fiction, fantasy a hororu (v kategórii “čin roka” je nominované aj naše vydavateľstvo). Sme preto veľmi radi, že sme jej mohli vydať novú poviedku. Marek Slabej zase tento rok vyhral Cenu Fantázie a nepohrdol možnosťou poslať svoju najnovšiu space operku do Jupitera. Antona Stiffela som už spomínal – ten sa znova rozpisal a tak vám prinášame jeho čerstvé dielo.

Jupiter konečne začína s textami na pokračovanie. Tomáš Knapko je autor, ktorý začiatkom tisícročia vyhral dve posledné Ceny Gustáva Reiusa a písal výborné kyberpunkty. Keďže jeho “Lodivod” obsahuje prvky space opery, hororu a najviac kyberpunku, skvelo sa hodí do tohto Jupitera a jeho dvoch ďalších čísel. A tak sa pre text Zdena “Asha” Mikláša ušlo miesto vo workshope, ktorý je tento raz podľa mňa kvalitou vysoko nad minulými workshopmi.

Rekordných osem prozaických textov v Jupiteri dopĺňajú dva rozhovory. Mimoriadne pyšný som na rozhovor s Davidom Gerroldom, autorom populárneho cyklu Vojna s Chtormi a scenáristom (aj) pôvodného Star Treku. Konečne sa nám do rubriky Fandomas podarilo dokončiť rozhovor s jedným z najdôležitejších slovenských fanúšikov 90. rokov Petrom Pavelkom. V rubrike ho dopĺňa pokračovanie seriálu Mirky Klempovej o prednášaní na conoch. Verím, že toto všetko plus niekoľko ďalších publicistických kúskov vám prinesie príjemné čítanie siedmeho Jupitera.

Martin Králik

Martin Králik

DAVID GERROLD: KLÁVESNICA JE VÝZVA

Máloktorý žijúci autor sa k rozhovoru do čísla s tematikou space opery hodí viac ako David Gerrold. Autor, ktorý napísal jednu z najpopulárnejších epizód najstaršieho Star Treku, populárnu ságu Válka s Chtorry a je stále veľmi aktívny (aj na sociálnych sieťach) nám ochotne odpovedal na otázky.

» Vaše prvé dôležité sci-fi dielo bol scenár pre (stále veľmi populárnu) epizódu pôvodného Star Treku „Trable s Tribly“. Ako sa môže stať z 23-ročného sci-fi fanúšika oficiálny scenárista takéhoto seriálu?

» Vyskytol som sa v správnom čase na správnom mieste. Bol som veľmi oddaný a entuziastický čitateľ science fiction, takže som poznal science fiction slovník v čase, keď ho nepoznalo veľa scenáristov. Študoval som scenáristiku, takže som poznal formát, vedel princípy. Bolo mi jasné,

že výzvou je napísať príbeh tak odlišný a jedinečný, aby sa dal odlišiť od ostatných.

» **Okrem niekoľkých ďalších epizód Star Treku ste napísali aj niekoľko románových prepisov scenárov z tohto vesmíru. Myslím, že stále existuje voči románovým prepisom určitý dešpekt, hlavne medzi európskymi SF fanúšikmi. Ako ho vnímate?**

» Myslím si, že románové prepisy scenárov sú výbornou metódou, ako do príbehu pridať hĺbku. Román môže ísť viac do pozadia hrdinov, udalostí a situácií spôsobmi, ktoré vo filme alebo televíznej epizóde nie sú možné. Ale chápem, prečo ľudia nepovažujú prepisy za rovnocenné originálnym dielam – prepisy vychádzajú zo scenára, väčšina ťažkej práce tak už bola vykonaná, kým román treba začať písať úplne od nuly, a je to preto oveľa viac práce.

» **Váš prvý román vznikol v spolupráci s Larrym Nivenom. Neskôr ste napísali ešte niekoľko ďalších románov v spolupráci so známymi SF autormi ako Alan Dean Foster či Barry B. Longyear. Je ťažké spolupracovať s takými veľkými menami?**

» Písanie s Larrym Nivenom bola veľká zábava. Sadli sme si, popíjali írsku kávu, naraz niektorý z nás vyskočil, priniesol písací stroj a začal písať. Bola v tom skutočná energia. Pokiaľ ide o *Enemy Mine* (film u nás známy ako *Môj nepriateľ*), nepracoval som priamo s Barrym Longyearom, ale vychádzal som z jeho poviedky ako aj z filmu.

» **Bol nejaký editor, ktorý Vám pomohol nájsť si svoj vlastný štýl?**

» Myslím, že všetci editori, s ktorými som kedy pracoval, si zaslúžia úctu za to, že mi pomohli, aby som sa stal lepším spisovateľom. Ak mali niečo spoločné, tak to bolo opakovanie rady, aby som písal to, čo milujem, čo cítim, čo vnímam ako pravdivé, čo ma núti chcieť čítať ďalej. Každý

spisovateľ si vyvíja vlastný štýl takýmto spôsobom – vďaka posmeľovaniu od editorov, ktorí s ním cítia, vidia veci podobne.

» **Vaše prvé nominácie na ceny Hugo a Nebula, „When H.A.R.L.I.E. Was One“, „The Man Who Folded Himself“ a „Moonstar Odyssey“ boli uverejnené v 70-tych rokoch, kedy hrali workshopy veľkú rolu. Niektorí kritici, napr. Norman Spinrad, tvrdili, že workshopy sú dôvodom, prečo práce niektorých autorov spomínanej generácie pôsobili trochu schematicky. Čo si o tom myslíte?**

» **Nebol som na toľkých workshopoch, aby som si o nich mohol vytvoriť dostatočne podložený názor. Viem ale, že každý autor, ktorého má význam čítať, má vlastnú víziu a musí si vytvoriť vlastný spôsob, ako ho vyjadriť. Čistý papier je jeho nepriateľ, klávesnica je výzva a jeho kreslo môže byť najosamelejším a najfrustrujúcejším miestom na svete. Workshopy sú vynikajúcim spôsobom ako si uvedomiť, že v tejto bitke nestojíte sami. Môžete tu dostať užitočnú odozvu, ale skutočná práca si stále žiada sedenie za klávesnicou a boj s každou kapitolou, stranou, vetou, slovom. Spisovatelia sa zdokonaľujú písaním, robením chýb, tápaním a potkýnaním sa v tme, učením sa o fungujúcich a nefungujúcich veciach tou starou metódou – písaním samotným.**

» **Vašou najpopulárnejšou sériou je Válka s Chtorry. Aké diela mali vplyv na tieto romány?**

» **Mojimi obľúbenými filmami v 50-tych rokoch boli „War of the Worlds“ a „Them!“. Jednou z mojich obľúbených kníh bola Vesmírna pechota. Takže musím povedať, že Válka s Chtorry je pokus vyvolať rovnaký pocit ohromenia a údivu, hrôzy a strachu a hlavne hrdinstva v extrémne nepriaznivých podmienkach. Bola to dlhá cesta.**

» **Viem, že je to najčastejšia otázka, ktorú dostávate, ale musím sa ju opýtať. Ako to je s piatym dielom série a celkovo s ukončením príbehu?**

» Všetko je naplánované a snažím sa dostať to teraz všetko na papier. Problém je, že je priveľa príbehu a príliš málo času naň.

» **Minulý rok ste publikovali po dvojročnej prestávke rovno dva príbehy. Píšete ich radi, hoci nie sú veľmi výhodné po stránke finančnej návratnosti?**

» Nerobím si starosti s finančnou návratnosťou, ako skôr s čitateľskou stránkou. Pár dobrých poviedok napíšem každý rok, ale nie vždy sú hneď vydané, keďže časopisy a editori majú vlastné termíny. Mojou obľúbenou dĺžkou prózy je ale novela. Je to dostatočný rozsah na popísanie sveta a konfliktu v ňom sa odohrávajúceho, to všetko bez potreby ísť do státisícov slov. Čoskoro by mi mali vyjsť v F&SF dve novely.

» **Ste známy podporou LGBT komunity a otvorenosťou v rámci homosexuálnych tém vo Vašich románoch. Pred vyjdením filmu Enderova hra sa odohral zaujímavý „konflikt“ medzi Vami a Orsonom Scottom Cardom na túto tému. Myslíte si, že je dostatočný rešpekt a dostatok príležitostí pre LGBT spisovateľov na trhu a scéne?**

» Nebol to žiadny konflikt medzi nami dvoma v pravom zmysle slova. Veľmi si vážim Orsona Scotta Carda ako rozprávača. Jeho názory na slobodu v rámci manželstva patria do histórie. Tiež si myslím, že spôsob, ako ich vyjadril, boli po stránke PR pohromou. Má však slobodu slova, rovnako ju mám aj ja. Sloboda slova však neoslobodzuje od následkov.

LGBT témy sú čoraz rozšírenejšie, nielen v rámci SF. Myslím si, že je to preto, že čitatelia si viac zvykli uvažovať nad zložitými otázkami a témami. Nepatria sem len LGBT otázky. Patria sem aj otázky, ako napríklad domáce násilie, autizmus, postoj ku chorobám a postihnutiam vo všeobecnosti, znásilneniam, dysfunkciám všetkého druhu, všetko, čo sa týka vzťahov (formovanie, vývoj, rozpad, zotavovanie sa). Príbehy, ktoré čítame dnes, sú po tejto stránke omnoho vyzretejšie a uvedomelejšie.

Myslím si, že jedným zo smerov, ktoré začne SF v nasledujúcej dekáde skúmať, bude pohlavná identita vo viacerých aspektoch. To je oblasť, ktorou sa zatiaľ zaoberalo len málo spisovateľov. Rovnako je to aj téma, ktorú stále skúmam.

» **Na čom pracujete teraz?**

» Píšem „The Further Adventures Of Mister Costello“, čo je pokračovanie poviedky od Theodora Sturgeona „Mister Costello, Hero“. Takisto mám rozpísaných aj pár iných vecí, ktoré v súčasnosti nemajú názvy, ale pomaly rastú po pár stránkach raz za čas. a samozrejme Válka s Chtorry.

» **Ďakujem za Vaše odpovede.**

» Ja ďakujem za dobré otázky.

*Rozprával sa Martin Králik
Preklad Martin Králik a Erik Zitto*

Nina Horvath

VÔŇORGAN

Tykadlá sa ma dotkli na bokoch. Mala som strach?

Áno, mala a aj som ho dala najavo. Jemný závan citrusových šupiek a Bestiolae – ako týchto mimozemšťanov pre ich podobnosť s hmyzom nazvali ľudia – sa trochu stiahli, vytvorili uličku. Nie ulicu, iba úzku uličku, ale napriek tomu som mohla postupovať dopredu bez toho, aby som zavadila o tykadlá, hryzadlá, nohy alebo čokoľvek iné, čo mohla tá článkovaná masa obsahovať. Cítila som pižmo, ten dotieravý, ťažký, agresívny zápach, ktorý ale pomaly prekryli iné pachy.

Áno, strach, ale ešte viac... Mier, áno, základnú melódiu môjho vôňorganu tvoril nápev z mierumilvnosti a strachu. A pre túto chvíľu to úplne stačilo. Nešlo o prestíž. Nebola to hra, ani ďalší experiment v laboratóriu. Situácia nepripúšťala žiadne chyby.

Kým bude základný motív v poriadku, ostanem pri ňom.

Mladý vedec sedel pritlačený k stene primitívnej stavby postavenej Bestiolae. Pomyslela som si, že sa človeku sotva mohlo stať niečo horšie,

ilustrácia: Petra Slováková

než na úteku pred mimozemšťanmi vbehnúť priamo do jedného z ich sídel. Koniec-koncov mohol ešte vyslať rádiovú správu, ale prístroj medzičasom onemel a nikto by aj tak nepristál len tak doprostred dediny.

Pohľad upieral strnulo dopredu. Bol očividne v šoku, pretože za normálnych okolností by každý v tejto situácii reagoval euforicky, keby zbadal iného človeka. Triasol sa. Položila som mu ruku na plece.

„Som Ieva Giesová, dostanem Vás odtiaľto,“ povedala som potichu, kým som si uvedomila, aké nezmyselné to bolo. Bestiolae boli totiž hluchí.

Sotva reagoval, ale to mi prišlo vhod. Lepšie než keby vyskočil a spečatil svoj osud...

Kľakla som si pred neho. Bol z neho cítiť čerstvý pot. Nebolo to vyslovene nepríjemné, ale vedela som, že už aj jemný zápach môže *Bestiolae* dráždiť.

Vytiahla som sprej z držiaka na opasku.

Zhora nadol, všade, opakovala som v duchu slová, ktoré mi vštepovali.

„Zatvor ústa aj oči!“ vykrikla som a nemilosrdne mu nasmerovala sprej rovno do tváre. Kašľal a lapal po dychu, no aspoň sa konečne vymanil zo strnulosti.

„Ostaň sedieť, ak chceš prežiť!“ rozkázala som mu. „Neutrálny pach musí najprv začať pôsobiť. Najmenej päť minút, potom ťa nastriekam znova.“

Kľakla som si k batohu, ktorý ležal vedľa muža na zemi.

Nespočetné kamene, vzorky sedimentov a ďalšie veci, ktoré kedysi pravdepodobne patrili k pozostatkom smrteľných tiel živých tvorov z tejto planéty, boli poukladané do priehľadných sáčkov. Už aj mne sa z toho zápachu obracal žalúdok a vedela som si veľmi dobre predstaviť, ako pôsobil na tieto bytosti, ktorých celá komunikácia bola založená na vôňach. Medzi vecami sa miešali tričko, potravinová dávka a celá škála prenosných prístrojov, ktorých zmysel som nevedela narýchlo odhadnúť, maličký notebook a hľba drobností.

Ruksak vyzeral, ako by ho niekto v zhone napchal všetkým, čo mal práve poruke.

Zahodila som páchnuce vrecká čo najďalej. Nemohla som si dovoliť brať ohľad na to, že išlo o vedecké vzorky, navyše starostlivo popísané. Bolo by čírym šialenstvom nechať si čo i len jednu z nich!

Bestiolae sa okolo sáčkov hneď zvedavo zhromaždili a vzrušene ich skúmali tykadlami.

Ponechala som si pri sebe iba technické vybavenie. Ruksak som energicky odkopla o niekoľko metrov ďalej. Zvyšných pár predmetov som

nasprejovala neutrálnym pachom a zabalila do mojej tašky.

Potom som sa opäť obrátila k mladíkovi, ktorý sa opieral o stenu ako kôpka nešťastia. Blond vlasy mokré od spreja sa mu lepili na čelo. Dýchal plytko a horúčkovo.

„Kde sú ďalší?“ spýtala som sa a ľahko ním triasla. Spočiatku sa zdalo, že ani nezareaguje, keď náhle odvetil dutým hlasom: „Odrhli im hlavy.“

Neveriacky som naňho pohliadla. Potom som sa nahlas spýtala: „Teraz komu? Celému tímu?“

Pokrútil hlavou. „Nie, iba Samuelovi. A Vosa tiež chytili, ale nevidel som dobre, čo sa s ním stalo. Netuším, čo je so ženami. Bežali dole kopcom na opačnú stranu.“

V rýchlosti som to zvažovala, ale dalo sa urobiť len jediné. Nad hľadaním mŕtvych som ani len nerozmýšľala. Človek bol rovnako mŕtv tu i tam – a či našiel svoj posledný odpočinok v kremačnej peci alebo na cudzej planéte, netvorilo podľa môjho názoru žiadny rozdiel.

Prinajmenšom nie pre mŕtvych.

Ale čo sa týkalo živých...

Pozrela som na mladíka a na mimozemšťanov, hmýriacich sa pred nami. Uvoľnila som mierumilovnú vôňu kombinovanú s jemným závanom, ktorý im snád' dal najavo, aby sa k nám nepribližovali.

„Ak bežali iným smerom, mohli skončiť kdekoľvek. Musíme sa dostať preč z osady, niekam, odkiaľ nás bude možné vyzdvihnúť.“

Očakávala som diskusiu, ale tá sa nekonala. Sám vedel dosť dobre, aká malá je šanca, že by sme ich naozaj našli. A vyhlíadky, že by sme odtiaľ sami vyšli so zdravou kožou, tiež neboli príliš ružové.

„Ešte raz ťa nastriekam.“

„Čo to je?“

„Neutrálne pach. Prekryje pach tela.“

Fakt, že táto látka bola ešte len v štádiu vývoja, som nezmienila. Moje experimenty v laboratóriu priniesli dostatočne dobré výsledky.

Nasprejovala som ho ešte raz veľkorysou dávkou a tentoraz sa musel predkloniť, aby som sa dostala aj na chrbát. Náhle sa zhlboka nadýchol.

„Čo sa deje?“

„Páli to!“

Až teraz som si všimla, že má roztrhnuté tričko, na ktoré sa otláčili krvavé podliatiny. V rozpakoch som sa posadila, ale potom mi niečo preletelo hlavou.

„Pach krvi ich môže tiež celkom podráždiť. Prepáč!“

S tým som nemilosrdne nasprejovala aj ranu. Netušila som, nakoľko mu to mohlo ublížiť, ale čo mohlo byť horšie, než byť rozporcovaný mimozemšťanmi?

Vykrikol a zadrapil sa mi do ruky, až ma to tiež zaboľelo. Počkala som, kým sa upokojí. Odtlačila som preč Bestiola, ktorý sa na mňa práve pokúsil vyškríabať a skoro ma tak prevrátil z môjho podrepu. Tvor sa tým však nenechal odradiť.

„Heš! Ideš preč!“ kričala som naňho, hoci pri tom hluchom organizme to bolo celkom nezmyselné. Odsotila som ho energickým pohybom preč.

Opäť som použila vôňorgan, zavoňala som po škorici. Nevedela som presne, čo to znamená, ale pozorovala som, že sa Bestiolae vždy na chvíľu zdržali, keď som ich konfrontovala s týmto pachom. Fungovalo to len na krátko, ale bolo to istejšie ako motív hnevu, ktorý ich mohol zahnať, ale pri nadmernom zaťažení aj vyprovokovať k útoku.

„Nič nepomáha, musíme cez nich! Drž sa tesne pri mne, potom sa ti nič nestane!“ prehlásila som s istotou, ktorá aj mňa samú prekvapila. Čo som povedala, bolo všetko len nie isté. Medzi laboratórnymi podmienkami a realitou je predsa len zásadný rozdiel. Čo fungovalo na stanici s pár jedincami, nemusí bezpodmienečne platiť v jame levovej.

Nenechal sa dvakrát nahovárať, vyskočil a keď som ho objala rukou okolo pliec, chytil sa ma ako topiaci slamky.

Dovolila som mu to a v tej chvíli nebolo o čom rozmýšľať. Nebolo iba nepohodlné ako pevne sa ku mne prichytil a obmedzil mi slobodu pohybu tak, že sme mohli sme robiť len malé kroky, sťažil mi aj obsluhu vôňorganu.

Používanie vôňorganu skutočne trochu pripomínalo hru na hudobný

nástroj, možno sa dokonca ešte viac než hra približovalo k tomu, čo by človek chcel docieľiť hudbou. Pocity plynuli priamo do nástroja a ostatní ich mohli zreteľne precítiť. Reagovali na ne, človek odpovedal, korigoval, zdokonaľoval a vstupoval do bezprostredného dialógu.

Výsledok doslova bral dych, oblak najrôznejších parfémov nás obklopil a vanul nám v ústrety. Teraz vôňa pripomínala čas Vianoc – škorica, pomaranče, vanilka, včelí vosk – ale bola ešte intenzívnejšia a rozmanitejšia.

No bola to nebezpečná zmes. Každú chvíľu sa mohla stať príliš intenzívnou, alebo sa mohli rôzne motívy spojiť do niečoho nového, odlišného významu. Navyše sa ešte mohlo kedykoľvek stať, že neutrálny sprej vyprchá a ľudský pach sa dostane do popredia. Snád' som mala osviežiť svoju ochranu, ale bola som príliš zaneprázdnená, aby som na to myslela a teraz som kvôli tomu nechcela zastavovať.

Napodiv som sa nebála. Práve naopak, ovládol ma pocit ľahostajnosti, ako sa mi často stávalo v bezvýchodiskových situáciách. Prvýkrát som sa tak cítila pri skúške, z ktorej som si nebola istá jedinou správnou odpoveďou. Zmierila som sa s tým, že pravdepodobne zlyhám a zároveň som si uvedomila, že čokoľvek odteraz napíšem na papier, môže moju situáciu len zlepšiť.

Bezvýchodisková situácia sa zmenila na rébus, ktorý človek skladal zo slov a zvyšok textu vyplňal nezmyselným táraním. Týmto spôsobom som si raz či dvakrát úspešne prešvindovala cestu.

A práve teraz som sa ocitla v rovnakom bode. Nikto neveril, že sa čo i len ja sama v poriadku vrátim – túto skutočnosť som tiež brala do úvahy. a predsa – bola by to výhra, aj keby som sa vrátila sama. Áno, možno by som dokázala viac, keby som aspoň jedného vedca prehláseného za mŕtveho dopravila s malou časťou vybavenia späť.

More mimozemšťanov sa pomaly prriedovalo. Uvoľnila som zo seba mladíkove ruky.

„Sme na okraji osady. Posnažme sa a utekajme odtiaľto čo najrýchlejšie!“

Bežali sme tak rýchlo, ako sme vedeli. Zdržiaval ma ťažký vôňorgan, ktorý mi visel na prsiach a bruchu a bol prepojený s nádržou na mojom chrbte. Akoby to nebolo dosť, tlačil ma popruh tašky, ktorá mi udierala do bedier.

Tiež ma čoraz silnejšie ma pichalo v boku. Napokon som spomalila a s rukou pritisnutou na pás som ostala stáť.

„Čo sa deje?“ spýtal sa ma.

„Toto je dobré miesto, kde nás môžu vyzdvihnúť.“

„Je to tu príliš neisté, nemáme tu žiadny úkryt!“

Posadila som sa demonštratívne na veľký kameň.

„To je aj celý zmysel, aby mali naši kolegovia kde pristáť. Keď budeme mať kontakt, môžu nás zamerať a potom pôjde už všetko rýchlo. Ale Besíci aj tak nemajú dostatočne rozvinutú schopnosť rozoznávať tváre, nepotrebujeme sa skrývať.“

Ostal stáť a pohupoval sa nervózne z jednej nohy na druhú. Vyzeral proste len úboho, ako niekto, koho by ste najradšej posadili v kuchyni pred tanier teplej polievky.

A to som tiež mohla urobiť, keď budeme odtiaľto preč. Doteraz to nebola žiadna detská hra, ale klaplo to nad všetky očakávania. Cítila som takmer sklamanie a horúčkovitú túžbu ešte niečo robiť.

Vedela som však, že sa tomu nemôžem poddať. Prinášalo nešťastie pokúšať osud dvakrát za sebou rovnakým spôsobom. Vďaka tejto akcii som vedela dokázať, že prototyp vôňorganu funguje a to sa rávalo.

Precízne som rozopla popruhy vôňorganu, položila ho pred seba a vytiahla komunikačné zariadenie z preplnenej tašky. Zapla som ho a hľadala signál.

Zapívalo to síce, ale nevedela som nadviazať spojenie.

Keď som sa na mladíka pozrela znovu, už spal. Ležal na boku na niečom,

čo by som bez exaktného botanického prístupu nazvala trávou.

Najprv som sa naňho poriadne hnevala. Keď mi už nepomáhal pri práci, mohol sa jej prinajmenšom prizerať! Najradšej by som ho bola kopla špičkou topánky, ale potom som sa naňho zahľadela dôkladnejšie. Mal okrúhlu chlapčenskú tvár, ktorá teraz, keď spal, vyzerala ešte mladšie.

Musela som ho už vidieť, veď stanica nebola taká veľká. Pár stoviek ľudí, ktorí si nevyhnutne vbiehali do cesty. Napriek tomu som si nevedela spomenúť, že by som ho predtým niekedy stretla.

Skúsila som ešte párkrát nadviazať spojenie, potom som to podráždene vzdala a postavila sa.

„Hej!“ potľapkala som ho po pleci.

Vyľakane sa strhol. „Zaspal som?“

Túto otázku som ignorovala, keďže odpoveď bola úplne jasná.

„Máme problém, moje komunikačné zariadenie nefunguje!“

V momente vyzeral byť úplne prebudený. „Pozriem sa na to!“

Zobral do ruky prístroj, stlačil tlačítko príjmu, počúval a povedal krátku správu, potom len pokrútil hlavou.

„Čo je s tvojím prístrojom?“ chcela som vedieť a dala by som si zaucho, že som na to nepomyslela skôr.

„Nebol v mojom ruksaku?“

Vyprázdnila som tašku, hoci som vedela, že ho v nej nenájdem. Ale ako je známe, nádej umiera posledná.

„A vo vreckách nohavíc nemáš nič?“

Prehľadal ich a navela našiel komunikátor.

„Ale baterka je vyčerpaná,“ povedal. Prešla mnou vlna úľavy, pretože už som ani nedúfala, že by mohol mať pri sebe vôbec nejaký prístroj. Zobrala som mu komunikátor z ruky a otvorila som ho. Potom som urobila to isté s mojím, z ktorého som vytiahla baterku.

Od sklamaní som takmer vykrikla: Nepasovala! Nebolo to veľa, bola len o dva milimetre väčšia, ale keď som ju otáčala, nedalo sa poprieť, že sa

na dané miesto nehodila.

„Nie, nechala som všetky prístroje a odhodila len zápachajúce vzorky. Čo to vôbec bolo?“

Pokrčil ramenami. „Neviem, väčšina z toho patrila zooložičkám. Keď sme sa rozhodli opustiť stanicu, boli Besíci takí zdivení, že som len nahádzal do ruksaku všetko, čo bolo po ruke.“ Urobil krátku pohnutú pauzu. „Myslíš, že to niekto z nich dokázal?“

„Snáď. Ale v tomto momente na tom nezáleží. Vyzerá to tak, že nevieme pomôcť ani sebe. Ak ešte žijú, musia sa zachrániť sami... Nerozumiem tomu. Vyskúšala som ten prístroj ešte na základni a fungoval bezchybne!“

Otočil ho a opatrne zložil kryt.

„No, funguje, ale iba v blízkom okolí.“

„To hádam nie!“ zakričala som.

„Ale áno...“

„Ale... To je dvesto kilometrov!“ chcela som diskusiu o možných riešeniach ukončiť. Skúšali sme ešte niečo s prístrojom spraviť, ale pri úrovni našich technických znalostí a chýbajúcom vybavení to bolo zbytočné.

„Je to len stodvadsať kilometrov. To nie je tak ďaleko,“ poznamenal.

„To nie je ďaleko pre klzák. a možno by to dokázal športovec. Ale nie netrénovaní civilizovaní ľudia bez primeranej výstroje.“

„Ale môžeme to dokázať,“ trval na svojom.

No, už dávno som nebola presvedčená o tom, že by sme to naozaj mohli dokázať. Mala som priemernú formu, najmä preto, že som po dlhej ceste v bezťažavom stave trénovala svoje atrofované svaly skôr slabo než poriadne.

Mladý muž bol v lepšom stave, ale na nohách mal iba sandále – nie práve najlepšiu obuv na takúto cestu. Očividne nerátali s tým, že sa Besíci odvážia do vzdialeného tábora – a už vôbec nie s tým, že by tábor napadol agresívny dav. Pýtala som sa sama seba, čo asi vyprovokovalo mimozemšťanov k tomuto útoku, ale potom som tie myšlienky odsunula nabok. V tej chvíli

nám nemohli pomôcť, mali sme iné problémy.

Napokon sme sa vydali na cestu. Čo iné nám ostávalo? Čakať, kým nás niekto náhodou nájde?

Zobral mi tašku a išli sme prakticky za nosom. Krajina pripomínala púšť. Bola neuveriteľne pustá a bezútešná. Išli sme šialenou horúčavou. Hovorili sme len málo. Vykal mi, hoci ja som mu celý čas tykala a navrhla som mu, aby ma volal jednoducho Ieva.

Predstavil sa prosto ako Kian.

„Teší ma,“ povedala som.

V tejto situácii to vyznelo prinajmenšom zvláštne.

Kian si vyzliekol tričko, ale nariadila som mu ho opäť obliecť, aby sa nespálil.

Odzrazu ostal stáť a rozhliadal sa okolo seba. Siahla som znepokojene na klávesy vŔŔorganu, ale nebolo tu nič.

„Taký prázdny svet,“ poznamenal Kian.

Sledovala som jeho pohľad. Skutočne, boli sme úplne sami, ako človek mohol byť na Zemi, keď sa zavrel do miestnosti s výmerou jeden meter štvorcový. Osamelosť až po obzor.

„Máš pravdu, nie je tu vôbec nič živé.“

„A predsa by si človek pomyslel, že nie sme na cudzej planéte. Nad nami obloha, pod nami pevnina, mohla by to byť Zem – po apokalypse.“

Odstrčila som jeho ruku z tašky a bez opýtania vytiahla fľašu s vodou. Musela som sa ovládať, aby som nevypila dychtivo celý obsah. Dala som si len malý dúšok, ktorý som dlho prevažovala v ústach.

„Nikdy si sa na Zemi nepýtala, aké by to bolo, keby všetci ľudia odzrazu zmizli?“

Pokrútila som hlavou.

„Nemáš strach byť tak sama?“

„Nie,“ povedala som, „mám strach, že sa nám minie voda, že sa stratíme, že niekde na tejto púšti zomrieme. Ale samoty som sa ešte nikdy nebála.“

Som dokonca rada sama. A okrem toho sme dvaja.“

Nemali sme viac než tú fľašu. Bolo v nej príliš málo na dlhú cestu, ktorá nás čakala.

„Mám zmiznúť, aby si mohla byť sama?“ spýtal sa. Mohol to byť vtip, prirodzene. Ale povedal to veľmi zvláštnym tónom. Trochu šibalsky, ale súčasne sa doňho miešalo aj čosi iné, čo som si nevedela vysvetliť.

Neodvetila som, namiesto toho som si dala ďalší hlt a podala fľašu Kianovi.

„Len jeden hlt! To je všetka naša voda!“ varovala som ho. Na krátky moment som dúfala, že bude natoľko gentleman, aby sa jej zriekol, ale bol to nezmysel. Falošná hrdosť sa dá pestovať len dovtedy, kým nejde o život.

Napriek tomu rukávom utrel hrdlo fľaše – netýkavka! Akoby to nebolo jedno, keď sme aj tak čelili smrti. Doprial si svoj dúšok – poriadne hlboký, všimla som si ustarostene. Bol však natoľko disciplinovaný, že ostal pri jednom, zbalil fľašu a kráčal mlčky ďalej.

Padal súmrak – presnejšie povedané, horúčava už nebola tak jasná a ťaživá, keď bližšie z dvoch slnk zapadlo.

Ostala som stáť a povedala: „Odpočívaj si.“

„Prečo práve teraz? Veď sa konečne trochu ochladilo. Budeme postupovať rýchlejšie!“ trval na svojom Kian.

„Ale neostane to tak dlho a nedokážeme spať, keď budú slnká opäť na oblohe. Nemáme stan, dokonca ani plachtu na ochranu pred UV žiarením.“

Ešte raz mi odporoval, ale vôbec som ho nepočúvala, len som mu jednoducho povedala: „Som úplne hotová! Ešte jeden krok, padnem tvárou do hliny a zostanem ležať.“

Nešikovne som zaškľbala popruhmi vôňorganu.

„Počkaj, pomôžem ti.“

Kian ťikovne stiahol popruhy. Zvyčajne som to robila inak, len som sa z nich vyvliekla bez toho, že by som ich rozpojila a nechala som náradie bokom sklznuť na podlahu.

Prekvapene zastonal, keď na ňom naraz ovisla hmotnosť prednej a zadnej nádrže vŔŔorganu.

„Veď je to ťialene ťažké. Čudujem sa, že si doteraz vŔbec vládala držať krok. Mala si niečo povedať.“

Natiahla som si ruky. Ramená ma nepríjemne boleli, takmer viac ako predtým, keď museli nosiť celú tú záťaž.

„Samozrejme, že je to ťažké. Čo si si myslel? Už len tie tekutiny v nádržiach!“

„Čo?“ civel na mňa. „Tekutiny? Dá sa to piť?“

„Nie,“ povedala som, ale po krátkej úvahe som sa opravila: „Vlastne áno, teoreticky, aj keď je to nechutné. Špeciálne sme dohliadli na to, aby sme nepoužili ťiadne jedovaté látky. Napokon sa to má vdychovať.“

...Už nám bolo celkom jedno, že tieto látky neboli určené na vnútorné použitie. Medzičasom sme nerátali s tým, že by sa k nám Bestiolae mohli priblížiť – a ak áno, mali by sme samozrejme problém.

„To je ako študentská párty so zlými koktailami, kde tiež nikto presne nevie, čo je vnútri!“ vtipkoval Kian.

Dala som si niečo, čo voňalo ako vianočný čaj, ale ani v najmenšom tak nechutilo. A ešte k tomu to bolo protivne olejové. Ale napriek tomu to malo v sebe, ako som bola smädná, niečo z tej párty.

Natiahla som si chrbát na pieskovom náveji. Jasné, o chvíľu budem nadávať, že mám piesok za oblečením a vo vlasoch, ale pri nedostatku iných možností...

„Povedz mi, ako ten prístroj vlastne funguje?“ spýtal sa Kian bezprostredne.

„VŔŔorgan? Veľmi jednoducho. VŔňa sa rozptýli stlačením kláves. Čisto mechanický proces. Bolo pre mňa od začiatku dŔležité nemať v hre

Ŕiadne baterky. Podľa mojich zlých skúseností sa vždy vyčerpajú, keď ich človek najnutnejšie potrebuje. Ako sme tiež teraz Ŕial' videli.“

„A prečo tá rôznorodosť? Nestačila by na zmätenie Besíkov jedna vôňa?“ skúšal Kian.

„Nemá ich to len zmiast', je to komunikácia. Viem vône napasovať na situáciu. Veľké klávesy tvoria základné pachové tóny a tie malé slúžia na jemné naladenie odtieňov,“ vysvetľovala som, odskrutkovala pri tom iný zásobník a ochutnala jeho obsah. Chutilo to však ešte odpornejšie, tak som sa rozhodla ostať pri mojom doterajšom nápoji.

„A čo si im vlastne povedala?“

„No, nie je to rozhovor v pravom zmysle slova, dá sa len vyjadriť, čo človek cíti. Viem im napríklad dať najavo, že mám strach.“

„Nie je to chyba? Všetci sme z nich mali strach a zranili nás, dokonca zabili.“

Videla som, že mu napriek teplu naskočila husia koža.

„Áno,“ odvetila som po krátkom zápasení so slovami: „Ale nepovedali ste to v ich reči. Sú hluchí a nerozumejú ľudskej mimike. Orientujú sa podľa pachu. A niekedy, keď k nim prídeme a voniame po pote, mydle, jedle a cigaretách, je to pre nich akoby sa pred nás postavil mimozemšťan a zakričal: Všetkých vás zabijem!“

Kian dlho mlčal, vypil dúšok a znechutene prehltol.

Napokon povedal: „No zaráža ma ešte jedna vec: Prečo nám vlastne o tomto prístroji nikdy nič nepovedali na Ŕiadnej schôdzi?“

„No...“ začala som opatrne, „vňorgan, ako ho volám, nebol ešte tak celkom hotový. Toto je doposiaľ jediný prototyp.“

„Tak moment... Oni pustia vynálezkyňu niečoho takého spolu s jediným prototypom na v podstate samovražednú záchrannú misiu? To nedáva zmysel.“

Kian pokrčil čelo. Všimla som si, že mu to vôbec nepristane. Nehodilo sa to k jeho mladistvej tvári.

„Všetko sa to zomlelo veľmi náhle, keď prišlo tvoje volanie o pomoc. Mimochodom, zachytili sme iba tvoj signál a nebolo také ľahké ho

lokalizovať. Bolo okamžite jasné, že na tom mieste nebudeme môcť pristáť, takže rozhodnutie, že ťa vyzdvihnem ja s pomocou vôňorganu, prišlo rýchlo. Bola to krátka diskusia, vzala som vôňorgan a tašku, obliekla som sa do terénu a nechala sa vyložiť blízko pri osídlení. Mala som si prirodzene zobrať druhý komunikátor, ale po vojne je každý generálom.“

„Napriek tomu,“ trval na svojom, „aj keď bolo rozhodnutie spravené rýchlo: Čo ten prototyp? Určite ste sa obávali, že sa jediný tento prístroj svojho druhu stratí.“

„Ach, netreba sa báť, že by sa tento vynález stratil. Sú k dispozícii detailné plány, každý remeselník by ho vedel vyrobiť bez väčších ťažkostí,“ ubezpečovala som ho, ale dosiahla som zjavne presný opak.

Kian významne podvihol obočie a otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať. No potom si to rozmyslel, dal si ešte jeden hlt a prudko vstal.

„Idem sa radšej trochu vyspať, lebo sa dostanem do pokušenia vypíť ešte viac,“ povedal.

Zobudila ma horúčava. Kian ešte hlboko spal. Vyzeral všetko len nie dobre: pokožku mal riadne spálenú od slnka a bola som rada, že som ho presvedčila aspoň aby si na sebe nechal tričko.

Aj mňa koža nepríjemne svrbela, ale bola som na tom omnoho lepšie: mala som oblečené tričko s dlhými rukávami, dlhé nohavice z ľahkej látky a uzavreté topánky, dokonca aj šatku na hlave, ktorá mala zabrániť, aby mi dlhé vlasy počas záchranej misie padali vlasy do tváre, ale teraz ma navyše chránila pred slnkom. Okrem toho som nebola voči slnečnému žiareniu taká citlivá, kým Kian sa ako väčšina svetlovlasých a modrookých ľudí rýchlo spálil. Keby som tušila, aké putovanie spojené so spánkom pod holým nebom nás čaká, nevyhodila by som tak ľahkovážne väčšiu časť jeho vecí.

„Nechaj ma spať,“ zamrmlal Kian, otočil sa na druhú stranu a okamžite opäť zaspal.

„Hej!“ potriasla som ním. „Kian, musíme ísť ďalej! Inak nás slnko celkom spáli.“

Trvalo dlho, kým sa zdvihol a obul si sandále. Medzitým som dávala dokopy vŔŔnorgan. Keď som bola hotov, pristúpil Kian ku mne a naložil si mlčky Ŕažké vybavenie s nádržami na pleca.

Viac neŔ raz som uŔ nechcela ísť dalej. Ćasto som nechcela niĥ in, len si ľahnúť a uŔ nikdy nevstať.

Kian ma nútil pokračovať. Dodval mi odvahu, robil si Ŕarty zo svojej zchrankyne, hrozil. Vykresľoval mi, ako by som ostala leŔať a moje telo by sa rozkladalo uprostred pustatiny. Sľúbil mi, Ŕe keď sa dostaneme domov, prejeme sa obrovským množstvom zmrzliny. Zdalo sa, Ŕe vŔdy presne vie ako ma presvedĥiť, aby som sa nevzdala.

Nasledujúcu noc som mala nepokojn sny. Bestiolae prišli ku mne a hovorili. Kian sedel na trŔne, ktor bol cel vytvoren z ich nŔh – nadrozmern ĥierna stavba. Dali mi sluĥku okolo krku a zhodili ma do priepasti, pretoŔe som skazila dušu ich ľudu.

Bola som nesmierne vydesen, keď som padala. Nerozumela som tomu sne – no eŔte som len mala zistiť, koľko pravdy sa v Ŕom skrývalo.

Vliekli sme sa dalej. VŔŔnorgan sa stal medziĥasom nepouŔitelm, nechali sme si uŔ len pln ndrŔe. Odstrihla som popruhy a priviazala ndrŔe na tašku, ktor teraz opäť niesol Kian. Niesla som dalšie dva rezervory, ktor som na seba pripevnila hadicami. Jeden po druhom sme ich vyprzdnil a nechali za sebou.

Kian uŔ vyzeral, akoby zaspal s tvárou poloŔenou na horúcej platni. Mal tiene pod oĥami a strnisko na lcch, takŔe pŔsobil staršie. Ćudovala som sa, odkial eŔte berie silu. Napriek vŔetkmu vyzeral, akoby jej mal vŔdy viac o ten kúsok, ktor mi chýbal.

Potom som prestala vnímať akkoľvek pocity a ako zombie som uŔ len ŔaŔkm krokom postupovala za ním. VŔetko stratilo význam a práve preto som uŔ o niĥom nepochybovala.